

**Nếu chỉ còn một ngày để
sống**

Anh, đã rất nhiều lần đi qua đời tôi, hoặc là chính tôi lướt qua anh. Đôi khi chỉ nhạt nhòa như một người xa lạ, đôi khi lóe sáng như ánh pháo hoa rực rỡ nhưng ngắn ngủi, khiến người ta không thể quên mà cứ mãi luyến tiếc vấn vương.

Đôi khi, anh là một tia nắng ấm áp trên triền cát trắng ngàn năm chịu sự bào mòn của sóng nước chập chùng. Đôi khi, anh còn là tảng băng trôi vĩnh hằng với ba phần nổi, bảy phần chìm, lênh đênh trên biển Bắc xa xôi giá lạnh.

Tôi có thể bước hàng triệu bước, có thể chịu đựng hàng tỉ lần chân mỏi để mãi tìm kiếm anh nơi xứ lạ, dưới cùng một vầng mặt trời chói lòa nhưng hương vị ấm áp lại rất ư khác biệt. Tôi vỡ òa hạnh phúc khi nhìn thấy anh từ trên đỉnh núi cao sương trắng nắng vàng với màu hoa đỏ lòe xòa ẩn hiện. Có đôi lần, tôi reo lên trong niềm hân hoan vô hạn khi thấy bóng dáng anh thấp thoáng dưới tán lá xanh của đại ngàn bất tận. Và cũng chính tôi, có đôi lần để tim mình lạc mất một nhịp đập hụt hẫng vào cuộc đời hư ảo. Anh rực rỡ là thế, tráng lệ là thế, dường như anh là mãi mãi, là bất tận, là vĩnh cửu,... nhưng tôi chỉ là một kiếp phù du. Vậy nên, tôi luôn băn khoăn mãi một điều, chỉ một điều thôi: nếu còn duy nhất một ngày để sống, anh sẽ làm gì?

Tôi có thể nghe thấy tiếng anh trả lời ở khắp mọi nơi, bởi vì anh có thể là bất cứ con người nào ngoài kia, khi anh tách mình khỏi những chủ thể vĩnh hằng để hòa vào linh hồn cuộc sống, cũng như tôi vậy. Và tôi cố gắng thở nhẹ lại, để lắng nghe điều thú vị từ anh...

Nếu anh là chàng trai trẻ trung năng động và cuồng nhiệt kia... “Nếu còn một ngày để sống, tôi sẽ gặp từng người một mà tôi quen biết, nói rằng tôi yêu họ rất nhiều.”. Và anh sẽ hạnh phúc khi biết rằng họ cũng rất yêu anh.

Nếu anh là cô bé ngây thơ trong vắt như dòng suối nhỏ nơi đầu nguồn núi cao chót vót kia... “Em sẽ ở bên mẹ trọn một ngày, vì sau này em không thể ở bên bà nữa!”. Và cô bé nhỏ sẽ hạnh phúc khi biết rằng mẹ cũng rất muốn ở bên cô.

Nếu anh là anh chàng độc thân hài hước kia... “Tôi sẽ hôn tất cả những cô gái mà tôi ngẫu nhiên bắt gặp trên đường.”. Biết đâu trong hàng tỉ cô gái trên thế giới, có một người luôn mong đợi nụ hôn của anh, dù chỉ một lần.

Nếu anh là người con gái đôi mươi hồn nhiên như đóa hoa đỗ quyên trên sườn núi cheo leo kia... “Tôi sẽ vui chơi thỏa thích, vui chơi cho trọn phần đời còn lại, và khi ánh mặt trời tắt dần, tôi sẽ tựa đầu vào vai người con trai mà tôi yêu tha thiết, ngắm hoàng hôn cuối cùng của cuộc đời!”. Biết đâu cũng có một cô gái thú vị muốn cùng anh tựa đầu ngắm hoàng hôn.

Nếu anh là nhà toán học tận tụy hết mình vì khoa học kia... “Tôi sẽ dành từng phút để chứng minh nốt biểu thức toán học còn đang dang dở này. Tôi sẽ như Evariste Galois, nhất định không trở thành như Pierre Fermat.”. Cũng như Evariste Galois, anh sẽ không phải hối hận, vì tôi biết anh sẽ chọn được biểu thức quan trọng nhất với anh trong hàng triệu biểu thức cuộc đời.

Nếu anh là người phụ nữ trung niên an nhàn giữa con cháu kia... “Tôi sẽ đến bệnh viện, làm đơn xin hiến xác cho y học.”. Anh sẽ cảm thấy hài lòng vì anh sẽ cứu thêm được hàng chục người khác nhờ biên bản hiến xác ấy.

Nếu anh là chàng tu sĩ trẻ tuổi miệt mài trong nhà dòng, bên chồng sách thần học dày cộp bằng tiếng Latinh kia... “Tôi sẽ lần chuỗi Mân Côi, sẽ đọc kinh phỏ linh hồn, sẽ lãnh nhận bí tích xức dầu bệnh nhân và cầu bình an cho tất cả những người mà tôi yêu quý”. Tôi biết, có những câu kinh, những lời nguyện mà anh vẫn chưa kịp đọc, cuộc đời này dường như quá khó khăn với anh, phải không anh?

Nếu anh là tôi...tôi sẽ sống bình thản như mọi ngày khác trong đời, vì tôi biết, điều gì phải đến thì không thể ngăn cản hay lẩn tránh. Bình minh mỗi ngày sẽ có những cái thú vị riêng của nó, cuộc đời vốn dĩ là thế mà, phải không anh?

Anh có nhận ra rằng, từng giây từng phút trong cuộc đời đều là giây phút đáng quý nhất? Người ta sinh ra trên thế gian này, đâu phải chỉ có đau khổ đắng cay, đâu phải chỉ có lạnh lẽo xám xịt, đâu phải chỉ có dằn vặt thương tâm...phải không anh?

Tôi vẫn sẽ đi tìm anh, kể cho anh nghe câu chuyện này, và lắng nghe câu trả lời của anh. Dẫu tôi biết rằng, sẽ có lúc người ta quên lãng cả tôi và anh, chỉ cần tôi không bao giờ quên anh, và anh luôn cần đến tôi, thế là đủ!